

Budakeszi város

Urbanizáció

Ilyen nem volt, s nem is lesz még egyszer Budakeszi történetében: városavató a Millennium évében. Bár a városi címet már hónapokkal előbb elnyerte a község, a hivatalos avatót az augusztus 20-i ünnepségsorozat idejére időzítette a városvezetés. Tette ezt több okból: hogy legyen ideje a felkészülésre, s hogy az összevont ünnepi alkalmak kumulatív hatása érvényesüljön a befogadóknak.

Szóval a felkészülés. Nos, jól sikerült, s ha holmi utilitarista szemszögből vizsgáljuk a kérdést, annyit máris elmondhatunk: már megérte Budakeszinek a várossá válás: ilyen tisztának és rendezettnak emberemlékezet óta nem tűnt föl, mint most. Legalábbis a főutcáján.

Csodák csodája, a főutcai fejlesztési programokra most hirtelen valahogy mégis csak akadt pénz, mint ahogy elég emberi kéz is gallyazni, füvet nyírni, szemetet összeszedni. Elég az hozzá, hogy mire a vendégek megérkeztek Neckarsulmból, Westenholtzból, St. Margarethenből, Beregdédáról és Csíkszeredáról (testvérvárosainkból), nagyjából már minden el is készült. Nagyjából, mert hogy maradt a csinosításból még az ünnepség utánra is.

A hivatalos program már a testvértelepülések delegációival közösen indult augusztus 18-án, s hol is máshol, mint a Millecentenáriumi emlékműnél. Az este a művelődési házban érte a vendégeket és a város érdeklődő polgárait, akik a tápiószecsői Ofella Sándor Hagyományörző Népi Együttes műsorában gyönyörködhettek. Tápiószecsővel ugyan nincs testvérvárosi kapcsolata Budakeszinek, de a jó táncos lábú szecsőiek mintha csak otthon lettek volna, rigmusaikba még egynémely helyi potentát nevét is beleszórták. Nagy volt a hangulat a színpadon s a nézőtérén egyaránt. Mégsem húztak bele nagyon a kesziek az éjszakába, mert hogy másnap közülük sokakra nem akármilyen megpróbáltatás várt. Évek óta az egyik legjobb hangulatú települési rendezvény a főzőverseny, ami idén sem maradhatott ki az augusztus 20-i programból. 36 fokos kánikulában nem akármilyen állóképességet kíván sem a szakácsoktól, sem az evésre-ivásra a parkba ellátogatóktól: mert hogy az az egy biztos, a menüt idén sem a gyomorbetegnek állították össze. A millenniumi verseny győztese ezúttal a helyi polgárorség főző csapata volt, *Tiszai Mónika* vezetésével.

Még javában folyt az eszem-iszom, dínom-dánom a parkban, amikor a delegációk az erre az al-

kalomra végre megnyílt helytörténeti kiállítás állandó otthonának avatására készültek.

Évek óta szívügye ez a helyi szépítőknak, személy szerint is Balogh Gézának, akik méltán érezhették, nem hiába őrizgették éveken, évtizedeken át anyagaikat otthon, konyhaszekrényben, padlásokon. Azzal, hogy most méltó, állandó helyre kerültek, megvetették egy kicsiny, leendő múzeum alapjait.

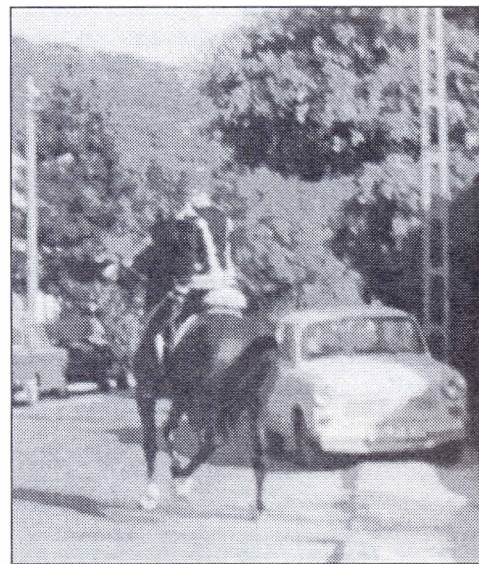
Szerencsére nem kellett messzire mennie a folytatáshoz sem a kíváncsiskodó sokadalomnak, sem a soron következő ceremónia hivatalosságainak: pár lépésnyire a kiállító-helyiségtől, a postaépület alatti, végre erre az alkalomra befejezett parkolóban egy kis kerti munka várta a vendég-polgármestereket: mindegyik testvértelepülés fát ültetett az ünnep és Budakeszi várossá válása alkalmából, összesen ötöt. Legrosszabbul Budakeszi első embere járt, öneki, tiszte szerint, mindegyik fánál illett megbillegtetnie a lapátján egy kis földet.

Még be sem itta a föld a vizet, amit lajtoskocsival vittek a helyszínre, amikor a művelődési ház felől begerjedt erősítő és hangoló zenészek jelezték, már folynak az előkészületek az utcabárra. Amint leszállt az este, a budakeszi majorettek meg is nyitották a szabadtéri színpadon. Alighogy levonultak, megindult a tömeg: akár a budapesti Duna-partokon, itt is mindenki igyekezett a lehető legjobb helyet kifogni magának. Csakhogy itt nem számított a rutin, abban ugyanis senki nem lehetett biztos, honnan lesz legélvezhetőbb a látvány. Budakeszin ugyanis, ez ideig még soha nem rendeztek tűzijátékot, leszámítva néhány születésnap kerti partit. Volt is aztán nagy meglepetés: ha a fővárossal nem is vetekedhetett, ekkora látványosságra aligha számított bárki is. A pirotechnikai bemutató után aztán elkezdődött az utcabál, ami inkább csak a művelődési ház kertjére korlátozódott. Ezúttal a zárórát sem vette senki nagyon komolyan, s talán a szomszédok is kevésbé zsörtölődtek, mint hasonló rendezvények alkalmával szoktak.

Ha a zene jegyében zárult 19., ugyanabban a

jegyben kezdődött 20.: Huber Lőrinc zenekarának zenés ébresztőjével. A szentmise és az istentisztelet után a világi ünnepség a Dózsa György téren folytatódott: lám, mégis csak fölállították a vitatott helyszínen, a patakparton a székellykaput. Az ünnepi beszédek után mind a katolikus, mind a református szokás szerint megáldották, majd az egybegyűltek elénekelték a Székely Himnuszot.

Gyors ebéd után sem lehetett úgy megérkezni a polgármesteri hivatal megújult udvarára, hogy valaki meg ne előzze az embert. Egyre nagyobb számban gyülekeztek a kesziek, s korántsem csak azok, akiket hivatalból hívtak, a városavató ünnepség kezdetére. A ceremónia a Himnusz dallamára indult. Mi tagadás, én izgultam kicsit, mert a tubás valami ősrégi kottásfüzetet tett ki az állványra, s esküszöm, a Szovjet Himnuszról volt kinyitva. Azért azt megnéztem volna, mi történik, ha

A ló ellenkező irányba vitte a huszárt

az „Isten, áldd meg a magyart” helyett a „Szabadá tett népek örök szövetsége” hangzik föl. Pláne, hogy *Dávid Ibolya* miniszter asszony, az ünnepség fővendége is már ott volt; menetrend szerint, időben érkezett, elég messziről, hiszen aznap már ez volt neki a második millenniumi zászlóátadása, hogy amúgy hányadik, azt szerintem még ő sem tudja, pedig feliratkozhatna teljesítményével a Guinness Rekordok könyvébe. Hogy Balaton-átúszás is szerepelt-e még az aznapi programjában, nem tudom. Az ünnepi beszédek előtt, amelyek elengedhetetlen, ám de nem a legizgalmasabb aktuálisai az ünnepségeknek, *Ferencz Éva* énekaszavában gyönyörködhetett a hallgatóság. (Azt azóta is csak találgatom, hogy a teátrális gesztusokhoz miért kellett folyamodnia, amikor az ének is, a hang is önmagáért „beszélt”). Természetesen beszédet mondott a polgármester és beszédet mondott a miniszter asszony, majd cserkészek és népviseletbe öltözött gyerekek díszpárnán a díszemlényhez vitték a város jelképes kulcsát, amit *Lajtár József* államtitkár adott át a város első emberének s ezzel, valamint az oklevéllel hivatalosan és ünnepélyesen is várossá nyilvánított Budakeszi.

Az ünnepség itt érte el csúcspontját, megszólaltak ugyanis a harangok, majd kulcsfelmutatás következett, és ismét *Ferencz Éva*, aki ez alkalmából népi egyházi énekekből állította össze műsorát.

(Folytatás a 8. oldalon)

A majorette-ek rétest érdemelnek; annyira egyöntetűen lépdeltek

(Folytatás a 7. oldalról)

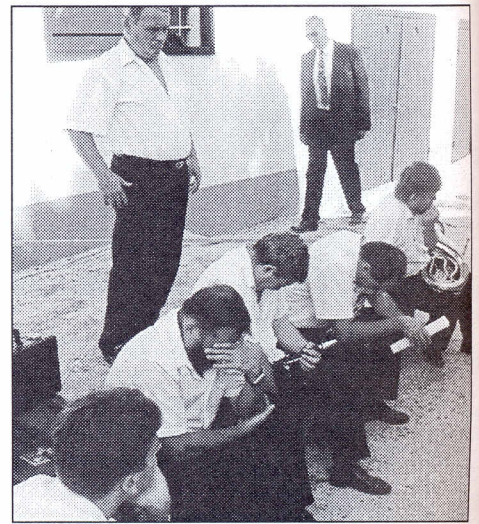
Közben hátul, a díszvendégek asztala mögött, a rendezők erejüket megfeszítve próbálták megakadályozni, hogy az erős szél nehogy a tisztelt vendégekre rogyassza a fáradságos munkával kifizített drapériát, mert reggelig sem találtak volna ki alóla, annyi volt belőle. Természetesen szőhoz jutottak a testvértelepülések polgármesterei is, és természetesen sem ők, sem senki ezen a szép nyári napon, nemigen tartotta be a kiszabott időt, ami a forgatókönyvben állt.

A Szózat elhangzása után számomra rejtélyes okból a társaság úgy ahogy volt, egy újabb helyszínre seregelt, a művelődési ház szabadtéri színpadához. A menet élén a polgárorség limousinja haladt, tetejére óriási hangfal erősítve, utána pedig a majorette-ek meneteltek, ruhatáruk és repertoárjuk újabb darabjaival elkápráztatva az utca népét. A cserkészek utánuk, utánuk pedig a civilek.

A műház-udvarra bekanyarodván, s a helyet ki-ki elfoglalván megkezdődött a milleniumi ün-

nepség. Dávid ibolya miniszter asszony itt újabb beszédet mondott, amelynek végén a színpadra érkezett a polgármester, *Majorné dr. Stahác Éva* jegyző és *Bokor Józsefné*, utóbbi ezúttal zászlóanya-szerepben. S már jönnek is befelé a város különböző zászlói, közöttük az új, amit most fog átvenni a polgármester a minisztertől, a milleniumi. A zászlóvivők egészen fel, a színpadra viszik, odaadják a miniszter asszonynak, aki azt a város első emberének nyújtja: *Szemereki Zoltán* átveszi, majd rituálisan meglengeti. Közben a Vágner zenekarból kivált fanfárosok megszólaltatják hangszereiket, emelvén ezzel is az aktus ünnepélyességét. A zászlót *Németh plébános* és *Merétey lelkész* áldották meg, majd műsor következik: *Erdélyi György* színművész és *Bognár Szilvia* népdalénekes közreműködésével.

Miközben a polgármester az elköszönő Dávid Ibolyát kikíséri, színpadra lép *Draskóczy András* képviselő, hogy néhány botanikai fejtegetés és tanácsadás kíséretében kiossa az idei Virágos Bu-

Pattogó ritmusok, tikkadt zenészek

dakesziért-díjakat. Amikor Németh László plébánost a város első díszpolgárává avatják, már újra kiegészül a kar.

A Hagyományörző Kórus énekével ér véget a hivatalos program, s a milleniumi zászló átvitelével a városházára. A menetet ezúttal nem majorette-ek, hanem egy huszár vezeti, azonban a ló nem értette, mi ez a csúszás-késés a forgatókönyvhöz képest, megbokrosodott, s kis híján komikusra hangolta át az egyébként komolyra hangszertel felvonulást.

Az est és az ünnepségsorozat lezárásaképp a plébániatemplomban a Kolozsvári Állami Opera Erkel Ferenc István király című operáját adta elő.

↳ **Tobir AbZsó**
(Közel-kelet)

Közel három és fél évtizede álmodta meg egy állandó helyi múzeum létesítését *Herein Gyula* agrármérnök és fiatal beosztottja.

A körülmények mostanra engedték meg születését. Emlékezzünk meg azokról, akik harmincöt év alatt segítettek megvalósulását, idejüket, pénzüket áldozták érte.

Illesse köszönet – sokak között – *Padányi Lajost* kutatómunkájáért, továbbá *Farkas Gyulát*, aki kiharcolta a gyűjtemény épületét. Köszönöm *Berendi Zsuzsa* kiállításrendezőnek sokszori önzetlen munkáját. Hálaival tartozunk *Erkel Ferenc* nemrég elhunyt dédunokájának, *Óváry Rózsi* néninek, aki segített létrehozni gyűjteményünket.

Gyula városának helytörténésze: D. Nagy András húsz éve segíti munkánkat.

Ezen kis múzeum és a hozzá kapcsolódó rendezvények – mint a *Pék Lajos* által kitalált *Erkel-napok* – igen sok embertársunk munkáját dicsérik.

Névtelenül – időt, pénzt nem sajnálva – unokáink unokáinak tettük, amit tehattünk.

Az egyik helytörténész

(SZ)ÉPÍTTE SSE

HÁZÁT VELÜNK

- Teljes lakásátalakítás, felújítás
- Kőművesmunkák, hidegburkolatok
- Kültéri burkolatok
(VIACOLOR), gyephézagos téglá
- Tetőtérbeépítések generálkivitellezése

MAXI-KOMPLEX BT.

2092 Budakeszi, Széchenyi u. 197.

Telefon: 06 30 9412 759

IPARCIK ÉS SZERELVÉNYÜZLET

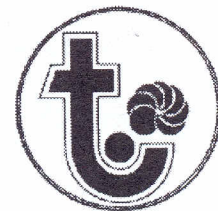
Víz-, gáz-, fűtészerezési anyagok és berendezési tárgyak, villanybojlerok és alkatrészek, villanszerelési anyagok, ereszcatorna, huzal és kötöződrót, KPE-víznyomócsövek és -idomok

BUDAKESZI, KERT U. 34.

NYITVA:

hétfő-péntek: 8-17, szombat: 8-12 óra között

Telefon: 06-23-451-491

Tisztelt Ügyfeleink!

*Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a **DIAMOND Zálog- és Kereskedőház Rt.** Budaörsön, a Nefelejcs utca 1-3. sz. alatt a Takarékszövetkezet finanszírozásával Zálogházat nyitott.*

A Zálogház gyors hitellehetőséghez juttatja Önt. A hitelhez fedezetként ékszer, nemesfém és műszaki cikkeket lehet felajánlani.

A Zálogház nyitvatartási ideje:
Hétfőtől péntekig: 9.00–16.00 óráig.
Szombaton: zárva

Érdeklődni lehet: 06-60-441-600